ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н D. RUIZ-JARABO COLOMER
представено на 8 април 2008 година [1]

I — Въведение

1. Rechtbank van koophandel Brussel (Търговски съд Брюксел) поставя четири преюдициални въпроса: два от тях засягат законосъобразността на мерките, приети от белгийските митнически власти в борбата срещу имитираните стоки; другите се отнасят до използването на събраната при прилагането на такива мерки информация в съдебни производства във връзка с борбата срещу паралелния внос, извън приложното поле на правната уредба на действията на служителите на митниците за идентификация на пиратски стоки.

2. Броят на значенията на думата „пират“ (от гръцкото „πειρατής“ (пейратис): разбойник, грабител) не е изненадващ. Всяко дете може да опише този типичен образ чрез просто изброяване на най-характерните му черти: дървения крак, желязната кука вместо ръка, рошавата брада и превръзката на окото — цената за избора на този рискован начин на живот, пълен с приключения и опасности.

3. Тази представа съществува поне от времето на романтизма през XIX век [2]; дори писател като Балзак, който не може да бъде заподозрян, че следва правилата на този така дълбоко вкоренен в първата половина на XIX век литературен стил, включва пиратски сюжет в един от романите си, без съмнение като похват за засилване на драматизма на неволите, които съпътстват г-жа д'Еглемон през цялото ѝ съществуване [3].

4. От същия корен се образува прилагателно, чиято употреба за описване на дадена стока намеква за нейната неавтентичност или за пускането ѝ на пазара по неприемлив начин. Това значение обаче не отговаря на същината на плячката на тези герои, тъй като не откраднатите богатства са незаконни, а тяхното отнемане чрез

1 — Език на оригиналния текст: испански.

2 — Холивуд променя представата за тези симпатични отцепници, като заснема приключенията на капитан Джак Спароу и неговите приятели във филмите от поредицата „Карибски пирати“, в които всяка прилика с действителността е случайна.

3 — В „Жената на тридесет години“ на Оноре дьо Балзак се описва как Елена, дъщерята на г-жа Д'Еглемон и нейния съпруг се свързва с един корсар, за да създаде семейство на борда на кораба му „Отело“; след множество премеждия и сражение с кораба „Сен Фердинан“, командван от Генерала, бащата на Елена, тя претърпява корабокрушение край брегове на Кантабрия и успява да спаси само едно от децата си.

насилие от законните им собственици. В характерна за тази епоха ода за бунта един поет квалифицира кораба като най-голямата ценност за пирата, по-голяма и от заграбените баснословни съкровища [4].

5. В правното разискване, което е предмет на настоящото заключение, с малко въображение предприятията, занимаващи се с паралелна търговия, биха могли да се сравнят с пирати, а тези, които защитават правата си в областта на интелектуалната собственост — с корсари, които са получили „корсарски сертификат“ от своето правителство, за да преследват корабите на противниковите сили. Въпреки това в европейското право термините са обърнати, защото въпреки че предишното сравнение е приложимо в търговския обмен с трети страни, в междуобщностната търговия паралелният вносител действа съобразно закона, като използва корсарския сертификат срещу дружествата, които се опитват да възпрепятстват свободното движение. Всичко зависи от гледната точка, тъй като според големите предприятия тъй наречените „free riders“, или паралелните търговци, са истинските флибустиери [5].

II — Правна уредба

A — *Общностна правна уредба*

6. Мерките за борба срещу пускането на пазара на имитирани и пиратски стоки са кодифицирани в Регламент (ЕО) № 1383/2003 [6], както и в акта за прилагането му, а именно Регламент (ЕО) № 1891/2004 (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“) [7].

7. В член 1, параграф 1 от Регламент № 1383/2003 се определя приложното му поле, като се уточняват условията за намеса на митническите органи, когато подозират, че дадени стоки нарушават правата върху интелектуалната собственост, защото са имитирани или пиратски стоки. Член 3, параграф 1 определя границите на приложното поле, като изключва автентичните стоки, които са в обращение като паралелен внос.

8. Митниците предприемат действия по заявление на титуляря на правото, за което се твърди, че е нарушено, като заявлението се представя при условията, посочени

4 — *Espronceda,* J. de (1808—1842). La canción del pirata. — In: Las mil mejores poesías de la lengua castellana. Madrid: Ibéricas, 31.ed, 1995. 302—303, пише следните стихове: „Que es mi barco mi tesoro,/ que es mi Dios la libertad,/ mi ley la fuerza y el viento,/ mi única patria la mar“.

5 — Това наименование се използва за вид пирати, които действат главно в Карибите с пълна свобода да грабят на воля. В своята „Histoire des aventuriers qui se sont signalés dans les Indes“ Olivier de Oexmelin описва любопитни подробности от живота на тези морски разбойници, например сумата, която получавали като обезщетение за осакатяване в бой, била 100 пиастри за око и 600 за дясна ръка. *Melegari,* V. Piratas, corsarios y filibusteros. trad. Fermín Muñoz. Barcelona: Bruguera, 1968., p. 82 sq.

6 — Регламент на Съвета от 22 юли 2003 година относно намесата на митническите органи по отношение на стоки, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуалната собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуалната собственост (ОВ L 196, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 16, стр. 18).

7 — Регламент на Комисията от 21 октомври 2004 година за определяне на правилата за прилагане на Регламент (ЕО) № 1383/2003 (ОВ L 328, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 17, стр. 58).

в член 5 от Регламент № 1383/2003, още преди да е имало нарушение. Въпреки това когато длъжностните лица подозират дадена стока, член 4 им позволява служебно да предупредят титуляря на нематериалната собственост, да суспендират освобождаването (митническото освобождаване предполага стоките да се пуснат в свободно обращение) или да задържат стоките за срок от три работни дни, считано от получаването на уведомлението, за да се даде възможност на въпросния титуляр да подаде заявление за действие.

9. И в двата случая следва да се попълни заявление по образец, съдържащ се в приложение I към Регламента за прилагане, придружено в съответствие с член 6 от Регламент № 1383/2003 с декларация от титуляря на правата, в която той приема своята отговорност по отношение на лицата, засегнати от негово действие или бездействие, в случай че процедурата, открита в приложение на член 9, параграф 1, не бъде продължена или в случай че впоследствие бъде установено, че стоката не нарушава право върху интелектуална собственост.

10. Разследванията на митническите органи са уредени в член 4, параграф 2 от Регламент № 1383/2003:

„В съответствие с действащите норми в заинтересуваната държава членка митническите органи могат, без да разгласяват друга информация, освен тази за броя на реалните или предполагаеми предмети и тяхното естество и преди да уведомят титуляря на правата за евентуалното наличие на нарушение, да поискат от [него] да им предостави информация, от която те биха могли да се нуждаят, за да потвърдят подозренията си.“

11. Член 9 от Регламент № 1383/2003 урежда контрола на митническите органи, ако приемат заявлението за действие, подадено от титуляря на нарушените права върху интелектуална собственост. Параграф 1 от посочения член задължава митническите органи при най-малко съмнение да суспендират освобождаването или да задържат стоките. Параграф 2 ги задължава да уведомяват за тази мярка титуляря на правата, както и декларатора или собственика на стоките за реалното или приблизително определеното количество, както и за реалното или предполагаемо естество на стоките.

12. Член 9, параграф 3 е разделен на три алинеи:

„За да се определи дали е налице нарушение на право върху интелектуалната собственост [...] митническото бюро или службата, която е разгледала [заявлението], съобщава на титуляря на правата при поискване от негова страна и при условие че са известни координатите на получателя, изпращача, декларатора или притежателя на стоките, произхода и мястото, от което идват [подозрителните] стоки [...].

Митническото бюро предоставя на подателя на [заявлението] […] възможността да инспектир[а] стоките, чието освобождаване е суспендирано […].

При контрола на стоките митническото бюро може да взема проби, и […] когато има изрично искане за това от титуляря на правата, може да ги дава или предава на същия, но само с цел анализ и за улесняване по-нататъшния ход на процедурата […].“

13. Съгласно член 12, първа алинея от Регламент № 1383/2003 титулярят на правата използва данните, посочени в член 9, параграф 3, първа алинея, само за целите, предвидени в членове 10 и 11 и член 13, параграф 1.

14. Член 12, втора алинея се отнася до информацията, събрана от митническите органи:

„Всяка друга употреба, неразрешена от националното законодателство на държавата членка, в която е възникнала ситуацията, може, на базата на правото на държавата членка, в която се намират въпросните стоки, да ангажира гражданската отговорност на титуляря на правата и да доведе до прекратяване на [действията по заявлението] […].“

15. Регламент № 1383/2003 влиза в сила на седмия ден след деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейските общности*, а именно на 9 август 2003 г., но член 25, втора алинея отлага прилагането му за 1 юли 2004 г.

16. Съгласно член 9, първа алинея от Регламента за прилагане:

„Заявленията за действие [на митническите органи], подадени преди 1 юли 2004 г., остават валидни до изтичане на техния законен срок и не могат да бъдат подновявани. Все пак, те трябва да бъдат допълнени с декларацията, предвидена в член 6 от […] [Р]егламент [№ 1383/2003] […]. Тази декларация освобождава гаранцията, която евентуално се дължи в държавите членки.“

17. Регламентът за прилагане има задължителна сила от деня на публикуването му в Официален вестник, а именно от 30 октомври 2004 г., но член 11, втора алинея предвижда прилагането му с обратна сила от 1 юли 2004 г.

18. Накрая трябва да се спомене и член 15 от Митническия кодекс на Общността [8], според който:

„Цялата информация от поверително естество или която е предадена като поверителна се гарантира чрез задължение за пазене на професионална тайна. Тя не може да се разпространява от митническите органи без изричното разрешение на лицето или органа, предоставили тази информация; предоставянето на информация се разрешава, когато митническите органи са задължени или овластени да го направят по силата на действащите разпоредби, особено в областта на защита на данните или във връзка със съдебни производства."

Б — *Белгийска правна уредба*

19. Съгласно член 320, параграф 1 от AWDA [9] всяко длъжностно лице и всяко лице, което участва, независимо на какво основание, в прилагането на данъчни закони или което има достъп до помещенията на митническата и акцизна администрация, е длъжно извън изпълнението на служебните си задължения да пази „в пълна тайна всичко, което му е станало известно при изпълнение на задълженията му".

20. Подобно на останалите норми на данъчното и митническото законодателство, тази белгийска разпоредба е с ранг на норма от обществен ред, което не е пречка за предоставянето на информация от (в случая) митническото разследване за целите на гражданското производство.

21. Белгийските процесуални разпоредби позволяват на гражданските юрисдикции да разпитват длъжностни лица в качеството им на свидетели [10] и да задължават митническите органи да представят доказателствата от митническата преписка [11]. В този случай лицата, до които се отнася задължението за поверителност, могат да изпълнят разпореждането на съда.

III — Обстоятелства в основата на спора в главното производство

22. Beecham Group plc и другите предприятия — жалбоподатели по главното производство (наричани по-нататък „Beecham и др."), принадлежат към групата GlaxoSmithKline (наричана по-нататък „GSK"), специализирана в производството и търговията с лекарствени и други здравни продукти, и са съпритежатели на редица регистрирани марки.

8 — Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58).

9 — Koninklijk besluit van 18 juli 1977 tot coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen (Кралски декрет от 18 юли 1997 г. за съгласуване на общите разпоредби относно митата и акцизите).

10 — Член 915 и сл. от Gerechtelijk Wetboek (белгийски граждански процесуален кодекс).

11 — Член 877 и сл. от белгийския граждански процесуален кодекс.

23. Ответникът Andacon NV се занимава с продажба на едро на лекарствени продукти.

24. По време на финансовите 2003 г. и 2004 г. свързаното с жалбоподателите кенийско предприятие GSK Export Ltd фактурира значително количество стоки, произведени от групата, към която принадлежи, на етиопското дружество MBATA (Ethiopia) Pvt Ltd Company (наричано по-нататък „MBATA“) със седалище в Адис Абеба. Крайният получател на стоките е етиопската армия.

25. Географското положение на Етиопия, която се намира в т.нар. Африкански рог и след обявяването на независимостта на Еритрея остава без излаз на Червено море, изисква лекарствените продукти да се превозят с кораб до пристанище Джибути, а след разтоварването им — по шосе до абисинската столица.

26. На 26 ноември 2003 г. GSK подава заявление до Обединеното кралство за действие на митническите органи в съответствие с член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 3295/94 [12], което компетентните английски бюра приемат, като определят валидността му до 25 ноември 2004 г., и което предават на белгийските си колеги през декември 2003 г.

12 — Регламент на Съвета от 22 декември 1994 година, определящ мерките за забраняване на пускането в свободно обращение, експорта, реекспорта и поставянето в режим на изчакване на имитирани и пиратски стоки (ОВ L 341, стр. 8).

27. В началото на октомври 2004 г. белгийските гранични служби информират GSK, че голяма партида стоки с нейната марка с произход извън Европейския съюз са внесени в Белгия през пристанище Антверпен.

28. На GSK е разрешено да разгледа на място няколко проби от въпросните стоки с цел да провери дали става дума за имитации. Благодарение на номерата на партидите GSK удостоверява вноса в Европейския съюз на стоки, продадени на MBATA, с посочен краен получател — етиопската армия.

29. След като предварителното разглеждане доказва автентичността на спорните стоки, белгийската митница отказва да предостави повече информация на притежателя на марката, като приема, че паралелният внос не е обхванат от Регламент № 1383/2003.

30. По искане на GSK, с определение от 5 октомври 2004 г. председателят на Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen (Първоинстанционен съд Антверпен) забранява на всяко лице, което притежава такива лекарствени продукти, както и други стоки с произход от Джибути, продадени от GSK Export Ltd на MBATA, да ги отчуждава дори ако все още се намират в режим на транзит и за сметка на ищците определя съдебен изпълнител за пазач на

посочената стока, като го натоварва да събере в съставен от него протокол цялата необходима информация за количеството, наименованието, произхода и местоназначението на стоката.

31. По искане на определения пазач, с писмо от 6 октомври 2004 г., подписано от съдия-изпълнител, са задържани 202 партиди с лекарствени продукти.

32. Разследването показва, че в началото MBATA е смятало да препродаде задържаните стоки на дружество с регистрация в Обединеното кралство, а след това — на предприятието AYEZAN E-Gistic Llc (наричано по-нататък „AYEZAN"), учредено по правото на Обединените арабски емирства.

33. Дружеството от тази арабска страна подава като трето лице искане за отмяна на определението от 5 октомври 2004 г., което искане е отхвърлено като неоснователно на 24 март 2005 г. от председателя на Rechtbank van Eerste Aanleg.

34. AYEZAN обжалва това решение пред Hof van Beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен). С решение от 1 март 2006 г. посочената юрисдикция разпорежда на митническото бюро в Анверпен да ѝ предаде пълната преписка по вноса на 202 партиди лекарствени продукти, което искане е изпълнено от регионалния директор на 28 април 2006 г.

35. С решение от 13 септември 2006 г. Hof van Beroep отхвърля жалбата като неоснователна.

36. Според тази юрисдикция за целите на член 4, параграф 2 от Регламент № 1383/03 митническата администрация може да покаже на притежателя на марката няколко проби от спорните стоки, за да определи дали става дума за имитации. Според същата юрисдикция обаче предоставянето не може да бъде приравнено на основното инспектиране по смисъла на член 9, параграф 3, втора алинея от Регламент № 1383/2003, който позволява да се контролират подробно произходът и мястото, откъдето идват стоките, или да се извърши подробен технически анализ на взета проба в съответствие с последната алинея от същия член.

37. Въпреки че определението за преюдициално запитване не дава много подробности за висящия пред запитващата юрисдикция спор, може да се направи извод, че Beecham и др. искат Rechtbank van koophandel да забрани на Andacon NV да използва спорните марки в търговията без разрешението на техните притежатели, от една страна, и от друга — задържаните стоки да бъдат унищожени.

38. Andacon NV от своя страна оспорва използването на информацията, получена от белгийската митница, с различни от предвидените в Регламент № 1383/2003 цели, по-специално в производство, свързано с мерки срещу паралелния внос.

IV — Преюдициалните въпроси и производството пред Съда

39. Предвид релевантността на посочените общностни регламенти, пряко приложими в държавите членки, Rechtbank van koophandel Brussel решава да спре производството, преди да се произнесе по същество, и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 9, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1891/2004 да се тълкува в смисъл, че е забранено на компетентната митническа служба или на компетентното митническо бюро да пристъпи към (или да осигури) съобщаване по смисъла на член 9, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1383/2003 или инспектиране по смисъла на член 9, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕО) № 1383/2003, докато към подаденото преди 1 юли 2004 г. заявление за действие не бъде приложена декларацията, предвидена в член 6 от Регламент (ЕО) № 1383/2003? С други думи, представлява ли тази декларация формално изискване, за да може заявлението за действие да продължи да поражда правни последици?

2) Следва ли член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1383/2003 да се тълкува в смисъл, че дава възможност на митническата администрация в Антверпен да предостави на притежателя на марката шест проби от стоките, за да може да определи дали става въпрос за имитация на стоки или не, като се има предвид, че такова предоставяне на проби не трябва да се приравнява нито на основно инспектиране по смисъла на член 9, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕО) № 1383/2003, в рамките на което е допустимо да се контролират подробно произходът и мястото, откъдето идват стоките, нито на основен технически анализ на взета проба по смисъла на член 9, параграф 3, последна алинея от Регламент (ЕО) № 1383/2003? При утвърдителен отговор, трябва ли това предоставяне да бъде извършено в срока от три работни дни, предвиден в член 4, параграф 1 от Регламента?

3) Допуска ли Регламент (ЕО) № 1383/2003 белгийските митнически служители да предоставят информация например при разпит на свидетел или при предоставяне на документи по разпореждане на белгийските съдилища, когато тази информация е получена в рамките на прилагането на Регламента, но не по предвидените в него начини — в дадения случай се имат предвид член 9, параграф 2 и член 9, параграф 3, първа алинея от Регламента?

4) Допуска ли Регламент (ЕО) № 1383/2003 информацията, получена в резултат на прилагането на член 4, параграф 2 (вж. втори въпрос) и на член 9, параграфи 2 и 3 и различна от информацията по член 9, параграф 3, първа алинея от същия регламент, или информацията, получена при разпит на свидетел или при предоставяне на документи по разпореждане на белгийски съд (вж. трети въпрос), да

се използва в рамките на производство, което е различно от производствата за установяване на имитации на стоки, например в производство във връзка с мерки срещу паралелния внос?“

V — Разглеждане на преюдициалните въпроси

A — *Предварителни бележки по компетентността на Съда*

40. Определението за преюдициално запитване постъпва в секретариата на Съда на 5 март 2007 г.

41. На 16 май 2007 г. Beecham и др. обжалват акта за преюдициално запитване пред Hof van beroep te Brussel.

42. В хода на писмената фаза на производството становища представят Beecham и др., Andacon NV, германското и белгийското правителство, както и Комисията на Европейските общности.

43. Тъй като провеждане на съдебно заседание не е поискано, след общото събрание от 26 февруари 2008 г. вече е възможно да се изготви настоящото заключение по делото.

44. Разглеждането на това процесуално изискване преди самото преюдициално запитване е необходимо с оглед на направените в това отношение твърдения от жалбоподателите в главното производство в писменото становище, представено на настоящия Съд.

45. Вече посочих, че Beecham и др. обжалват определението за преюдициално запитване на запитващата юрисдикция. Те твърдят, че поради деволутивното действие на националното обжалване Rechtbank van koophandel Brussel е десезиран по делото, което продължава пред Hof van Beroep te Brussel.

46. С този довод лукаво се препраща към постоянната съдебна практика, която не позволява на Съда да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване, когато тълкуването на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство или още когато проблемът е от хипотетично естество [13].

13 — Решение от 16 декември 1981 г. по дело Foglia (244/80, Recueil, стр. 3045, точка 18), Решение от 25 октомври 2005 г. по дело Schulte (C-350/03, Recueil, стр. I-9215, точка 43) и Решение от 15 февруари 2007 г. по дело BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, Сборник, стр. I-1455, точка 52).

47. Въпреки това сравнението на настоящия случай с решенията по разгледаните дела, създали тази съдебна практика, не е убедително. Чрез задействане на националните средства за обжалване връзката между търсеното тълкуване на общностното право и фактите по спора не изчезва и не става чисто теоретична.

48. Това не е начинът да бъде оспорена компетентността на Съда, защото след като приключи производството пред юрисдикцията ad quem, делото се връща на съда a quo, автор на преюдициалното запитване, който продължава производството. Ако въззивната жалба се уважи, Съдът прекратява делото [14]; в противен случай преюдициалният казус остава напълно актуален.

49. В действителност за такива случаи Съдът е нюансирал практиката си, според която разглеждането на преюдициалния казус следва да продължи, докато не бъде оттеглено или отменено запитването на националния съд [15], като сега подходът на Съда зависи от суспензивния ефект на националното обжалване на съдебните актове за преюдициално запитване. В този смисъл Съдът спира производството, когато националните процесуални правила предвиждат такъв суспензивен ефект [16], и го продължава в обратния случай.

14 — Определение от 3 юни 1969 г. по дело Chanel (31/68, Recueil, стр. 403), Определение от 4 юли 1990 г. по дело Plapied и Gallez (C-34/90), Определение от 8 декември 1993 г. по дело Bosman (C-269/92) и Определение от 16 януари 1996 г. по дело Ardon и др. (C-310/94).

15 — Решение от 30 януари 1974 г. по дело BRT (127/73, Recueil, стр. 51, точка 9) и Решение от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal (106/77, Recueil, стр. 629, точка 10).

16 — Определение по дело Chanel, посочено по-горе. Определение от 20 януари 1988 г. по дело Nationaal Instituut voor Landbouwkrediet (C-132/87) и Определение по дело Plapied и Gallez, посочено по-горе.

50. Този подход има две предимства: от една страна, съобразен е с правата на правните субекти да обжалват съгласно националното право, а от друга страна, запазва положението на съда a quo като „господар“ на преюдициалното запитване, като не го оставя в зависимост от процесуалните тактики на страните в главното производство.

51. От преписката следва, че поради липса на информация за посочения суспензивен ефект на жалбите срещу актовете за преюдициално запитване Съдът изпраща писмо до Hof van Beroep te Brussel, с което иска разяснения по белгийското процесуално право.

52. С писмо от 8 януари 2008 г., депозирано в секретариата на настоящия Съд на 17 януари 2008 г., Hof van Beroep te Brussel отговаря, че тъй като жалбата не произвежда посочения суспензивен ефект, може да бъде даден ход на преюдициалното производство.

53. Следователно трябва да се констатира допустимостта на преюдициалните въпроси и да се пристъпи към тяхното разглеждане.

Б — *По първия преюдициален въпрос*

54. Въпросът се корени в законодателните промени, извършени към момента на настъпване на фактите по главното производство.

55. От изложението на правната уредба следва, че Регламент № 1383/2003 е публикуван през август 2003 г. и влиза в сила на 1 юли 2004 г., а Регламентът за прилагане е приет едва на 21 октомври 2004 г., публикуван е в Официален вестник на 30 октомври 2004 г. и влиза с обратна сила на същата дата като основния регламент, а именно 1 юли 2004 г.

56. Тъй като член 9, първа алинея от Регламента за прилагане изисква към заявленията за действие, направени преди 1 юли 2004 г., да се приложи декларацията, предвидена в член 6 от Регламент № 1383/2003, запитващата юрисдикция иска да установи дали това изискване може да бъде отнесено към Beecham и др., след като спорните събития настъпват в началото на октомври 2004 г., преди излизането от печат на Регламента за прилагане. Запитващата юрисдикция по-специално иска да установи дали посоченото изискване е условие sine qua non за валидността на заявлението за действие.

57. Предвид недостатъците на тази законодателна техника считам, че подходящото разрешение изисква да се използват най-основните правни средства за тълкуване — общите принципи на всеки правен ред.

58. Съгласно принципа на публичност на правните норми, който е тясно свързан с принципа на правната сигурност, от гражданите не може да се изисква да спазват законите, ако липсват механизми за обнародване, които да правят правните норми достъпни за правните субекти. Едва тогава придобива пълното си значение така познатият на испанските юристи израз „незнанието на закона не оправдава“ [17].

59. В разглеждания случай защитаваната от Andacon NV теза, а именно да се осъдят жалбоподателите по главното производство, тъй като не са представили посочената в член 6, параграф 1 от Регламент № 1383/2003 декларация като допълнение към заявлението за действие, подадено от GSK до английските митнически органи през ноември 2003 г., противоречи на тези принципи.

60. От една страна, след като Регламент № 1383/2003 не съдържа никаква преходна разпоредба, по-специално по отношение на заявленията за действие, подадени преди влизането му в сила, Beecham и др.

17 — Тъй като е включен в член 6, параграф 1 от уводната част на глава III „Общо действие на правните норми“ от Código civil (Гражданския кодекс).

са могли да очакват, че заявленията, обхванати от Регламент № 3295/94, остават валидни. В такъв случай спрямо заявленията, подадени след 1 юли 2004 г., член 6 от Регламент № 1383/2003 има действие само занапред.

61. От друга страна, както основателно твърди Комисията, правилното тълкуване на член 9, първа алинея от Регламента за прилагане води до извода, че заявленията за контрол, подадени до митническите бюра, остават валидни до изтичане на срока, за който са одобрени; това основно условие не зависи от последиците за декларацията, която посоченият член изисква да се приложи към заявлението, тъй като този документ е свързан с гаранцията, която може евентуално да бъде поискана в държавите членки. За разлика от заявленията, подадени след 1 юли 2004 г.[18], законодателят не е обвързал запазването на валидността на заявленията, направени преди тази дата, със спазването на тази формалност, като съображението за това е необходимостта от съгласуваност с Регламент № 3295/94[19], в който също няма императивно изискване в такъв смисъл.

62. Становището на Andacon NV би означавало да се приеме промяната на материалноправните условия за валидността на заявленията, подадени преди 1 юли 2004 г., като се добави ново изискване, а именно допълнителната декларация, посочена в член 6 от Регламент № 1383/2003, по отношение на която държавите членки са имали право на преценка съгласно Регламент № 3295/94. Това би било в противоречие с принципите на правната сигурност и на оправданите правни очаквания и също би засегнало правата, придобити от лицата, чиито заявления са били приети преди нормативното изменение.

63. Следователно на първия преюдициален въпрос трябва да се отговори отрицателно — в смисъл, че декларацията, предвидена в член 6 от Регламент № 1383/2003, не е формално изискване, за да може направените преди 1 юли 2004 г. заявления за действие на митническите органи да продължат да пораждат правни последици.

B — *По втория преюдициален въпрос*

64. С втория въпрос запитващата юрисдикция иска становище от Съда за границите на действие на митническите власти в светлината на член 4, параграф 2 от Регламент № 1383/2003, като иска да установи дали посоченият член дава възможност на митническата администрация в Антверпен да предостави на притежателя на марката шест проби от стоките, за да може да определи дали става въпрос за неразрешени имитации, или не.

65. Rechtbank van koophandel счита, че това предоставяне не трябва да се прирав-

18 — Член 5, параграф 5, втора алинея от Регламент № 1383/2003.

19 — Член 3, параграф 2, във връзка с параграф 6.

нява нито на основното инспектиране, посочено в член 9, параграф 3, втора алинея от посочения регламент, което позволява да се контролират произходът и мястото, откъдето идват стоките, нито на основния технически анализ на взетите проби, предвиден в трета алинея от посочената разпоредба.

66. При утвърдителен отговор запитващата юрисдикция иска също така да установи трябва ли това предоставяне да бъде извършено в срока от три работни дни, предвиден в член 4, параграф 1 от същия регламент.

67. Трябва да се съглася със становището на Комисията, че хипотезите, посочени в членове 4 и 9 от Регламент № 1383/2003, са различни. Следователно предвид значението им за окончателния отговор те трябва да бъдат разяснени накратко.

68. Както следва от заглавието на раздел 1 от глава II от посочения регламент, чиято единствена разпоредба е член 4, първата от посочените по-горе разпоредби се отнася до мерките, които могат да вземат митническите органи *преди* подаването на заявлението за действие.

69. Става въпрос за минимални мерки, които целят да информират титуляря на евентуално нарушените права върху интелектуална собственост за наличието на подозрителните стоки, за да му се даде възможност в срок от три работни дни, считано от получаването на уведомлението, да поиска намесата на митниците в съответствие с член 5 от Регламент № 1383/2003.

70. Целта е по този начин да се създаде основа за бъдещи по-задълбочени разследвания както от митническите органи, така и от притежателя на марката или на сродно право, каквито разследвания са недопустими преди представянето на изискваното формално заявление за контрол и приемането му от митническите бюра. След тези действия се открива пътят за извършване на предвидените в член 9 проверки. С други думи, членове 4 и 9 взаимно се изключват.

71. Както обаче следва от определението за преюдициално запитване, GSK е подало заявлението още през ноември 2003 г., като същия месец то е прието от британските митнически органи, а през декември 2003 г. е получено от белгийската митница. Както посочва белгийското правителство, при тези условия тълкуването на член 4 от Регламент № 1383/2003 е лишено от релевантност за Rechtbank van koophandel Brussel. Поради това предлагам да не се отговаря на втория въпрос на тази юрисдикция.

Г — *По третия и четвъртия преюдициален въпрос*

72. Запитващата юрисдикция обръща внимание на проблема за използването на информацията, придобита от митническите органи по различни от предвидените в Регламент № 1383/2003 начини, и поспециално иска да установи дали такава информация може по разпореждане на съда да се разкрива при разпит на свидетели или да се предостави като доказателство по друг спор (трети въпрос) или да бъде използвана в производства, свързани с мерките срещу паралелния внос (четвърти въпрос).

73. Без да засягам възможността да се даде отделен отговор на тези два въпроса, споделям мнението на германското правителство [20], че те трябва да се разгледат заедно, защото имат обща основа: използването на информация, свързана със съвсем конкретно производство, каквото е митническото, и последващото предаване на такава информация за целите на други производства.

74. На първо място трябва да се уточни, че запитващата юрисдикция има предвид информацията, свързана с реалното или приблизително определеното количество, с реалното или предполагаемо естество на стоките и с координатите на получателя, изпращача, декларатора или притежателя на стоките, както и с произхода и мястото, от което идват подозрителните стоки, в съответствие с член 9, параграф 2 и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1383/2003.

75. На второ място, правната уредба е различна в зависимост от това кой предоставя информацията. В това отношение правното положение на длъжностните лица в митниците се различава от това на титулярите на права върху интелектуална собственост, които са имали достъп до посочената информация и възнамеряват да я използват по друг повод.

76. В това отношение към служителите на митниците не се прилага член 12 от Регламент № 1383/2003, тъй като първата алинея от посочения член, която ограничава използването на данните, получени за нуждите на Регламента, споменава само „титуляря на правата“. От това следва, че за служителите на митниците се прилага не тази разпоредба, а член 15 от Митническия кодекс на Общността, който е lex generalis в тази област.

77. Последната разпоредба разрешава на митническите органи да предоставят информация, доколкото са задължени да го направят с оглед на защитата на данните или във връзка със съдебно производство. Следователно правната уредба, приложима за използването на посочените данни извън митническата област, е националното процесуално законодателство, в разглеждания случай — белгийското право.

20 — То представя съображения само по двата последни въпроса.

78. Ето защо на третия преюдициален въпрос следва да се отговори, че Регламент № 1383/2003 допуска митническите служители да предоставят информация при разпит на свидетел или при предоставяне на документи по разпореждане на национални съдилища, когато тази информация е придобита в рамките на прилагането на Регламента, но не по предвидените в член 9, параграф 2 и параграф 3, първа алинея от Регламента начини.

79. Що се отнася до титуляря на права върху интелектуална собственост, неговото правно положение не се различава значително от това на длъжностните лица в митниците. Въпреки че, както вече посочих, член 12, първа алинея от Регламент № 1383/2003 ограничава хипотезите на възможно използване на информацията, която му е предоставена от митниците, до цели, които са изрично предвидени в Регламента, съгласно втора алинея от посочената по-горе разпоредба правомерността на тези други видове използване следва да се определя в съответствие с правния ред на държавата членка, в която се намират стоките, тоест по принцип този на митницата, която е съобщила за наличието на подозрителните стоки.

80. За титуляря на правата отново е налице целият избор от съществуващи съгласно националното право възможности, които обхващат производствата пред всички юрисдикции, включително гражданските и тези, които разглеждат спорове във връзка с мерките срещу паралелния внос.

81. Според настоящия Съд титулярят на право върху марка може да се противопостави на паралелния внос от трети страни, когато стоки с неговата марка се въвеждат на територията на Общността без неговото изрично или мълчаливо съгласие. За тези стоки не важи теорията за изчерпване на правото върху марка, приложима единствено в рамките на Европейското икономическо пространство [21].

82. Следователно при липсата на съгласие от страна на притежателя на марката е налице нарушение на правата му върху тази марка [22]. Регламент № 1383/2003 има за цел борбата срещу пускането на пазара на имитирани и пиратски стоки, нарушаващи правото на интелектуална собственост. Следователно би било нелогично титулярът на правата да не може да използва митническата информация, за да ги защити пред други юрисдикции с цел противодействие на паралелния внос.

83. Накратко, според мен на четвъртия преюдициален въпрос следва да се отговори в смисъл, че Регламент № 1383/2003 допуска използване на информацията, получена при прилагането на член 9, параграфи 2 и 3, в производство във връзка с мерки срещу паралелния внос от трети страни, когато внасяните стоки нарушават определено право върху марка.

21 — Решение от 16 юли 1998 г. по дело Silhouette International Schmied (C-355/96, Recueil, стр. I-4799, точки 18 и 22—26), във връзка с Решение от 1 юли 1999 г. по дело Sebago и Maison Dubois (C-173/98, Recueil, стр. I-4103, точки 17—20) и Решение от 20 ноември 2001 г. по дело Zino Davidoff и Levi Strauss (C-414/99—C-416/99, Recueil, стр. I-8691, точка 47).

22 — Решение от 8 април 2003 г. по дело Van Doren + Q (C-244/00, Recueil, стр. I-3051, точка 26) и Решение от 30 ноември 2004 г. по дело Peak Holding (C-16/03, Recueil, стр. I-11313, точка 36).

VI — Заключение

84. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори по следния начин на преюдициалните въпроси, поставени от Rechtbank van koophandel:

„1) Декларацията, предвидена в член 6 от Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета от 22 юли 2003 година относно намесата на митническите органи по отношение на стоки, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуалната собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуалната собственост, не е формално изискване, за да може направените преди 1 юли 2004 г. заявления за действие на митническите органи да продължат да пораждат правни последици.

2) Регламент № 1383/2003 допуска митническите служители да предоставят информация при разпит на свидетел или при предоставяне на документи по разпореждане на национални съдилища, когато тази информация е придобита в рамките на прилагането на Регламента, но не по предвидените в член 9, параграф 2 и параграф 3, първа алинея от Регламента начини.

3) Регламент № 1383/2003 допуска използване на информацията, получена при прилагането на член 9, параграфи 2 и 3, в производство във връзка с мерки срещу паралелния внос от трети страни, когато внасяните стоки нарушават определено право върху марка.“